

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Sžo/26/2013                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 1011201975                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.04.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jarmila Urbancová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:1011201975.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu D., bytom v A., zastúpeného JUDr. Ondrejom Krempaským, advokátom so sídlom v Bratislave, Račianska 8, proti žalovanému Ministerstvu financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičová 5, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 14. októbra 2011, č. MF/022923/2011-23, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. januára 2013, č. k. 3S/260/2011-43, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. januára 2013, č. k. 3S/260/2011-43 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Rozsudkom z 22. januára 2013, č. k. 3S/260/2011-43 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného zo 14. októbra 2011, č. MF/022923/2011-23. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 27. júna 2011, č. 691/2011-1460/GR, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie vedúceho zmeny pobočky Colného úradu Košice Šaca (1207), služobného úradu Colný úrad Košice.

S poukazom na § 3, § 33 ods. 3 a § 230 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov (ďalej len „zákon o štátnej službe colníkov“), čl. 2 písm. f/ prílohy rozkazu ministra financií č. 2/2007 Rozsah právomoci nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe colníkov (personálna a disciplinárna právomoc) v znení dodatkov (ďalej len „rozkaz ministra č. 2/2007“), postupujúc v zmysle § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) mal z obsahu pripojených administratívnych spisov za preukázané, že rozhodnutie č. 391/2011-1460/GR z 27. júna 2011 bolo vydané oprávnenou osobou, a to v súlade s čl. 2 písm. f/ rozkazu ministra č. 2/2007 upravujúcim právomoci nadriadených vo veciach služobného pomeru štátnej služby colníkov, publikovanom vo Vestníku 33/2007, oboznámenie s ktorým žalobca potvrdil svojim podpisom.

Podľa záverov krajského súdu sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a nie sú dané žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalobca bol z funkcie odvolaný v zmysle § 33 ods. 3, 4 zákona o štátnej službe colníkov, a to bez uvedenia dôvodu, preto prvostupňové správne rozhodnutie nemuselo obsahovať odôvodnenie, inak obsahovalo všetky náležitosti podľa § 230 zákona o štátnej službe colníkov, jeho výrok bol formulovaný presne, určito a stručne. Žalovaný aj správny orgán prvého stupňa, podľa krajského súdu, dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP) odvolanie žalobca, namietajúc nezákonnosť rozsudku krajského súdu z dôvodov, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odvolaním napadnutý rozsudok zmenil a napadnuté rozhodnutie spolu s prvostupňovým správnym rozhodnutím zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil a špecifikoval.

Za zásadnú v prejednávanvej veci označil žalobca otázku, či bol generálny riaditeľ oprávnený podľa § 33 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov. Zopakoval námietku, že rozdelenie právomocí podľa § 33 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov a delegácia časti na generálneho riaditeľa ministrom financií je v rozpore so zákonom.

Poukázal ďalej na čl. 7 rozkazu ministra č. 2/2007, z ktorého vyplýva, že ustanovovaciu právomoc (t. j. aj právomoc odvolať osobu) na colnom úrade má riaditeľ colného úradu voči colníkom zaradeným na colnom úrade. Žalobca je colníkom na colnom úrade a do funkcie vedúceho zmeny ho ustanovil riaditeľ colného úradu, ktorý bol teda v zmysle § 33 zákona o štátnej službe colníkov v spojení s čl. 8 ods. 2 a čl. 7 rozkazu ministra č. 2/2007 oprávnený žalobcu z tejto funkcie odvolať tak, ako to urobil voči predchádzajúcemu riaditeľovi zmeny. Zdôraznil, že krajský súd sa námietkou odlišného postupu pri odvolávaní z funkcie vedúceho zmeny colného úradu vôbec nezaoberal.

Má za to, že ani minister nemôže konať v rozpore s princípom nedeliteľnosti právomoci menovať, resp. ustanovovať do funkcie (§ 33 zákona o štátnej službe colníkov), a túto rozdeliť a delegovať spôsobom, ako je uvedené v rozkaze ministra č. 2/2007. Tento záver vyplýva aj z § 3 zákona o štátnej službe colníkov. V prípade pripustenia odlišného výkladu by došlo k situácii, v ktorej by prezident colného riaditeľstva (pôvodne generálny riaditeľ colného riaditeľstva) prostredníctvom odvolávania osôb ustanovených alebo menovaných do funkcie riaditeľom colného úradu mohol neprimerane zasahovať do personálneho obsadenia úradu.

Preto sa žalobca domnieva, že právomoc zákonom zverená zákonom ministrovi môže byť delegovaná na nadriadeného jedine tak, že nadriadený na tom istom stupni riadenia odvoláva colníka, ktorého do funkcie ustanovuje. Tento postup by bol v súlade s § 33 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 2 (zákona o štátnej službe colníkov). Pokiaľ aj minister konaním vo veciach služobného pomeru poverí iného nadriadeného, toto poverenie nesmie byť v rozpore so zákonom.

Krajský súd sa v tomto smere vôbec nezaoberal žalobcovou námietkou, že rozkaz ministra je v zmysle § 238 (zákona o štátnej službe colníkov) absolútne neplatným právnym úkonom, hoci túto žalobca vzniesol v lehote na podanie žaloby - v jej písomnom doplnení.

Nestotožňujeme sa ani z argumentáciou súdu, že nebolo potrebné v rozhodnutí uviesť predpis, z ktorého mala vyplývať príslušnosť nadriadeného odvolať žalobcu z funkcie, a to aj napriek tomu, že s rozkazom bol oboznámený. Povinnosť oboznámiť sa s internými predpismi nezbavuje nariadeného vydať rozhodnutie tak, aby malo náležitosti ustanovené zákonom, o to viac, ak v rozhodnutí uvedie, že žalobcu odvoláva podľa § 33 (zákona o štátnej službe colníkov), bez toho aby vo výroku bolo poukázané, že právomoc odvolať mu bola udelená na základe § 3 (zákona o štátnej službe colníkov). Je evidentné, že výrok rozhodnutia, ako ho formuloval generálny riaditeľ je v rozpore § 230 ods. 2 (zákona o štátnej službe colníkov).

Vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že v zmysle § 3 zákona o štátnej službe colníkov „v orgáne štátnej správy v oblasti colníctva v mene štátu koná a rozhoduje vo veciach

služobného pomeru podľa tohto zákona minister financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“), ak tento zákon neustanovuje inak, a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“).“ Minister financií SR v súlade s hore uvedeným ustanovením delegoval v Rozkaze ministra financií č. 2/2007 (ďalej len „rozkaz“) právomoc odvolávať z funkcií nadriadených na generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR. Generálny riaditeľ Colného riaditeľstva SR v zmysle rozkazu odvoláva bez uvedenia dôvodu nadriadených uvedených v prílohe č. 2 k zákonu o štátnej službe colníkov. Nakoľko žalobca ako nadriadený zastával funkciu vedúceho zmeny, ktorá je uvedená v prílohe č. 2 k zákonu o štátnej službe colníkov, mohol byť tento odvolaný generálnym riaditeľom Colného riaditeľstva SR bez uvedenia dôvodu. Žalovaný má za to, že delegovanie právomoci ministrom v personálnych a disciplinárnych otázkach na generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR ako aj odvolanie žalobcu generálnym riaditeľom Colného riaditeľstva SR nie je v rozpore s ustanoveniami zákona o štátnej službe colníkov ani inými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Poukázal na to, že v konaní o preskúmanie zákonnosti prvostupňového a druhostupňového správneho rozhodnutia nie je daná právomoc súdu, aby vyhlásil Rozkaz ministra č. 2/2007 za absolútne neplatný právny úkon. Zastáva názor, že napádané prvostupňové rozhodnutie má všetky zákonom predpísané náležitosti, je presne formulované a určité. Tvrdenia žalovaného (správne „žalobcu“ - pozn.), že „je potrebné v rozhodnutí uviesť predpis, z ktorého mala vyplývať príslušnosť nadriadeného odvolať žalobcu z funkcie,“ nie je ničím podložené a nemá ani oporu v zákone o štátnej službe colníkov.

Vo zvyšku sa žalovaný pridŕžiava svojho písomného vyjadrenia doručeného súdu ako aj ústneho vyjadrenia predneseného na pojednávaní a navrhuje rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V prejednávanej veci je predmetom konania rozhodnutie ministra financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) zo 14. októbra 2011, č. MF/022923/2011-23, ktorým bolo zamietnuté odvolanie a potvrdené rozhodnutie generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 27. júna 2011, č. 691/2011-1460/GR, o odvolaní žalobcu z funkcie vedúceho zmeny Pobočky colného úradu Košice Šaca, služobného úradu Colného úradu Košice.

Ako vyplýva z oboch rozhodnutí, generálny riaditeľ rozhodol na základe pôsobnosti vyplývajúcej mu jednak z § 33 ods. 3 a 4 zákona o štátnej službe colníkov, a jednak z § 3 zákona o štátnej službe colníkov v spojení s rozkazom ministra č. 2/2007 ako interného aktu riadenia, publikovaného vo Vestníku colnej správy.

Práve vyvodenie pôsobnosti generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z týchto predpisov žalobca spochybňuje ako rozporné. Namieta jednak rozpor rozkazu ministra č. 2/2007 so zákonom o štátnej službe colníkov, vnútorný rozpor jednotlivých ustanovení rozkazu č. 2/2007, ako aj rozpor celého postupu so ústavnou zásadou rovného zaobchádzania, kedy argumentuje, že jeho predchodca bol do funkcie vedúceho zmeny vymenovaný a z tejto funkcie aj odvolaný riaditeľom Colného úradu Košice, v čom vidí diskriminačný postup v jeho veci. Podľa názoru žalobcu, postup, kedy ho, na rozdiel od jeho predchodcov, z funkcie vedúceho zmeny odvolal generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky svedčí v prospech záveru, že ide o šikanu zo strany nadriadených, pričom poukázal aj na „nezávideniahodnú situáciu“, do ktorej sa žalobca „v rámci kolektívu za uplynulé štyri roky“ dostal. (Žalobca vo svojich podaniach povahu tejto „nezávideniahodnej situácie“ bližšie nešpecifikoval.)

Podľa § 3 zákona o štátnej službe colníkov v orgáne štátnej správy v oblasti colníctva v mene štátu koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona minister financií Slovenskej republiky (ďalej len „minister“), ak tento zákon neustanovuje inak, a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány

(ďalej len „nadriadený“).

Podľa § 4 ods. 2 zákona o štátnej správe colníkov nadriadeným podľa tohto zákona je colník, ktorý je zaradený v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe; to neplatí, ak ide o ministra, prezidenta finančnej správy (ďalej len „prezident“), viceprezidenta finančnej správy (ďalej len „viceprezident“) alebo o nadriadeného colníkov zaradených mimo priameho výkonu štátnej služby uvedeného v § 86 ods. 5, ktorého právne postavenie ustanovuje osobitný predpis. 1aa) Nadriadený v ustanovenom rozsahu riadi, organizuje, kontroluje a hodnotí výkon štátnej služby podriadených colníkov.

Podľa § 33 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov colníka do funkcie nadriadeného vymenúva a z tejto funkcie odvoláva príslušný nadriadený.

Podľa § 33 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov colník, ktorý bol vymenovaný do funkcie podľa odseku 3, môže byť z tejto funkcie odvolaný aj bez uvedenia dôvodu.

Podľa čl. 2 písm. f/ prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj „generálny riaditeľ CR SR“) odvoláva z funkcií nadriadených v prílohe č. 2 k zákonu podľa § 33 ods. 4 zákona.

Podľa čl. 4 písm. c/ prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 riaditeľ colného kriminálneho úradu a riaditeľ colného úradu ustanovuje colníkov do funkcií uvedených v čl. 7 ods. 4 podľa § 33 ods. 1 zákona.

Podľa čl. 4 písm. d/ prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 riaditeľ colného kriminálneho úradu a riaditeľ colného úradu vymenúva colníkov do funkcií uvedených v čl. 7 ods. 4 podľa § 33 zákona.

Podľa čl. 7 ods. 4 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 riaditeľ colného kriminálneho úradu a riaditeľ colného úradu vymenúva do funkcie vedúcich a ich zástupcov v služobnom úrade; ustanovuje do funkcie colníkov zaradených v služobnom úrade.

Podľa čl. 8 ods. 2 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 ustanovovacia pôsobnosť zahŕňa tiež právo odvolať z funkcie, zaradiť do jednotlivých druhov štátnej služby, určiť kratší čas služby v týždni alebo ho inak vhodne upraviť, určiť základný čas služby v týždni, určiť služobný príjem, oznámiť skončenie služobného pomeru zrušením v skúšobnej dobe, úmrtím, stratou hodnosti, vydať posudok o služobnej činnosti, rozhodnúť o náhrade nákladov vynaložených na získanie alebo zvýšenie vzdelania, o ich čiastočnom znížení alebo odpustení, vyslať colníka na preventívnu rehabilitáciu, na služobnú cestu s výnimkou zahraničnej služobnej cesty. Ustanovovacia pôsobnosť zahŕňa tiež právo poveriť zastupovaním alebo výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie, ak funkcia, ktorej sa toto personálne opatrenie týka, ako aj funkcia colníka, ktorý má byť poverený zastupovaním alebo výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie, sú v ustanovovacej pôsobnosti toho istého nadriadeného. Inak vykoná toto opatrenie generálny riaditeľ CR SR.

Podľa čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Podľa § 5a ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov výkon práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého. Colník nesmie byť v súvislosti s výkonom štátnej služby prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá na iného colníka alebo nadriadeného sťažnosť, žalobu alebo návrh na začatie trestného stíhania.

Podľa § 5a ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov služobný úrad alebo nadriadený nesmie colníka postihovať alebo znevýhodňovať preto, že colník uplatňuje svoje práva vyplývajúce zo služobného pomeru.

V prvom rade najvyšší súd považuje za potrebné vysporiadať sa s námietkou absencie pôsobnosti generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, tiež v súvislosti s tvrdenou nezákonnosťou rozkazu ministra č. 2/2007, resp. jeho článku 2 z dôvodu „rozdelenia nedeliteľnej ustanovovacej právomoci“ medzi generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky a riaditeľa colného úradu.

Rozkaz ministra ako interný predpis bol vydaný na základe § 3 zákona o štátnej službe colníkov, ktoré zákonné ustanovenie určuje okruh subjektov s právomocou a pôsobnosťou vo veciach služobného pomeru na ministra a nadriadených. Minister, ako vyplýva z ustanovenia § 3 koná a rozhoduje v prípadoch, keď zákon o služobnom pomere colníkov neustanovuje inak, t. j. nezveruje túto nadriadeným. Určenie, v akom rozsahu bude táto realizovaná niektorým nadriadeným, konajúcim v jednom z piatich stupňoch personálnej moci (čl. 2 až čl. 6 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007), zákon opäť zveruje ministrovi.

Rozkaz ministra č. 2/2007, aj s jeho prílohou, je teda realizáciou tohto zákonného poverenia ustanoviť rozsah, v akom vo veciach služobného pomeru konajú a rozhodujú jednotliví nadriadení.

Nemožno prisvedčiť názoru žalobcu, že nadriadeným, ktorého má na mysli § 4 ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov, je výlučne riaditeľ colného úradu, a preto minister, ani konajúc v zmysle § 3 zákona o štátnej službe colníkov nemôže v rozpore s princípom nedeliteľnej právomoci delegovať právomoc podľa § 33 zákona o štátnej službe colníkov jednak na riaditeľa colného úradu, a súčasne aj v jej časti na generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky. Princíp nedeliteľnej právomoci pritom žalobca vyvodil z čl. 8 ods. 2 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007.

V prvom rade, z definície pojmu „ustanovovacia právomoc“ v čl. 8 ods. 2 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 nemožno vyvodiť „princíp nedeliteľnosti právomoci podľa § 33 zákona o štátnej službe colníkov“. Jednak, interný predpis, ktorým je ustanovený rozsah právomoci vyplývajúcej zo zákona nemôže, z logiky hierarchie právnych noriem, zakotvovať akékoľvek princípy vo vzťahu k zákonu. Následne, sama skutočnosť, že je právomoc ustanoviť colníka do funkcie alebo ho z nej odvolať (§ 33 ods. 2 zákona o štátnej službe colníkov), vymenovať colníka do funkcie nadriadeného alebo ho z nej odvolať (§ 33 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov), odvolať colníka z funkcie nadriadeného bez uvedenia dôvodu (§ 33 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov) rozkazom ministra zverená súčasne dvom nadriadeným, nezakladá nezákonnosť rozkazu ministra.

Najvyšší súd poukazuje na to, že rozkaz ministra nie je právnym úkonom podľa § 237 zákona o štátnej službe colníkov, preto námietka, že je absolútne neplatným úkonom nemôže byť vyhodnotená inak, ako irelevantná.

Ako vyplýva z čl. 2 až čl. 6 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007, personálna právomoc nadriadených je hierarchizovaná do piatich stupňov, ktoré (menované zostupne) realizujú generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (1. stupeň), námestník generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (2. stupeň), riaditeľ colného kriminálneho úradu a riaditeľ colného úradu (3. stupeň), riaditeľ odboru Colného riaditeľstva Slovenskej republiky a vedúci samostatného oddelenia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ako aj nadriadený, ktorému nebol určený vyšší stupeň personálnej pôsobnosti (okrem vedúceho zmeny) (4. stupeň), vedúci colného inštitútu Colného riaditeľstva Slovenskej republiky počas doby vysielania colníka na denné štúdium v colných kurzoch (5. stupeň).

Pokiaľ žalobca poukazuje na čl. 4 písm. c/ prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 a z neho vyplývajúcu právomoc ustanovovať colníkov do funkcií uvedených v čl. 7 ods. 4 podľa § 33 ods. 1 a 2 zákona (o štátnej službe colníkov), najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že predmetom konania je odvolanie žalobcu z funkcie, do ktorej bol vymenovaný podľa § 33 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov (nie ustanovený podľa § 33 ods. 1, 2). Článok 4 a článok 2 prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 si v tomto smere neodporujú. Rovnako nemožno mať za vzájomne rozpornú, nieto zakladajúcu vzájomnú

nezákonnosť, istú dvojkoľajnosť vyplývajúcu z čl. 4 písm. d/ a čl. 2 písm. f/ prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007.

Zo znenia prílohy k rozkazu ministra č. 2/2007 vyplýva všeobecná ustanovovacia právomoc riaditeľa colného úradu vo vzťahu k vedúcemu zmeny v služobnom úrade, pri súčasnej právomoci generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky odvolať ho bez uvedenia dôvodu, a to v rámci výkonu právomoci odvolať nadriadených podľa prílohy č. 2 k zákonu o štátnej službe colníkov, v ktorej tabuľke 2 je vedúci zmeny uvedený.

Vo vzťahu k žalobcovmu argumentu o vytvorení možnosti generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva zasahovať do právomoci vo veciach služobného pomeru riaditeľa colného úradu tým, že bude podľa § 33 ods. 4 v spojení s § 33 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov odvolávať „nepohodlných“ nadriadených bez uvedenia dôvodu, najvyšší súd uvádza, že zákon odvolanie nadriadeného bez uvedenia dôvodu umožňuje a túto právomoc zveruje „príslušnému nadriadenému“. Konkrétne určenie „príslušného nadriadeného“ je pritom ponechané na ministra financií (§ 3 zákona o štátnej službe colníkov).

Skutočnosť, či nejaká právomoc zverená zákonom alebo na základe zákona bola, alebo nebola, respektíve môže, alebo nemôže byť zneužitá na presadzovanie vlastných personálnych záujmov, nie je predmetom tohto konania. Je pravda, že nemožno dobre predísť takému konaniu, rovnako ako nemožno ani predísť vymenovaniu do funkcie na základe iných než profesionálnych kvalít. Avšak nemožno apriórne predpokladať, že ustanovenie alebo vymenovanie do funkcie, alebo odvolanie z nej, pokiaľ niektorému subjektu nevyhovuje, je zneužitím právomoci.

Keďže minister financií v rozkaze č. 2/2007 a jeho prílohe ustanovil rozsah právomocí nadriadených na základe § 3 zákona o štátnej službe colníkov, pričom v relevantných ustanoveniach neprekročil rozsah ich právomoci a pôsobnosti zverenej zákonom nadriadeným, ani ich nezveril inak v rozpore so zákonom o štátnej službe colníkov, nemožno priznať relevantnosť námietkam k obsahu a zákonnosti rozkazu ministra č. 2/2007. Najvyšší súd dodáva, že z administratívneho spisu vo veci je zrejmé, že tento rozkaz ministra bol riadne uverejnený vo Vestníku č. 33/2007 (Informácia č. 166/2007), pričom oboznámenie sa s vestníkom č. 33/2007 žalobca svojim podpisom, s uvedením dátumu vo formáte „070713“ a hodiny „16.00“, potvrdil.

Keďže žalobca bol z funkcie nadriadeného - vedúceho zmeny - odvolaný bez uvedenia dôvodu, nemožno prihliadať na námietku nedostatočného zistenia skutočného stavu, povinnosť ktorá vyplýva z § 222 zákona o štátnej službe colníkov, upravujúceho osobitne konanie vo veciach služobného pomeru colníkov. Zákonná možnosť odvolať z funkcie nadriadeného bez uvedenia dôvodu suspenduje ako požiadavku presného a úplného zistenia skutočného stavu veci (§ 222 ods. 1), tak aj požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia (§ 230).

Pokiaľ žalobca ďalej namieta, že v odôvodnení prvostupňového správneho rozhodnutia malo byť popri uvedení § 33 ods. 3, 4 zákona o štátnej službe colníkov uvedený aj § 3 zákona, pretože právomoc odvolať colníka z funkcie nadriadeného z § 33 zákona o štátnej službe colníkov nevyplyva, najvyšší súd poukazuje na to, že táto skutočnosť nemala vplyv na práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu. Preto, hoci z dôvodov vhodnosti by bola lepšia iná formulácia odôvodnenia prvostupňového správneho rozhodnutia, nemala táto skutočnosť negatívny dopad na zákonnosť tohto alebo napadnutého rozhodnutia (§250i ods. 3 OSP).

Vo vzťahu k námietke diskriminačného postupu žalobca neuviedol žiadne tvrdenia konkretizujúce porušenie osobitne § 5a zákona o štátnej službe colníkov [a následne aj zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a čl. 13 ods. 3 ústavy] neuviedol žiadne skutočnosti podľa tohto zákonného ustanovenia ako dôvody diskriminačného postupu nadriadených vykonávajúcich voči nemu ustanovovaciú pôsobnosť, resp. právomoc vymenovať a odvolať ho do a z funkcie vedúceho

zmeny, ako ani nekonkretizoval konanie týchto subjektov. Preto jeho námietku musí najvyšší súd vyhodnotiť ako vágnu a ničím nepodloženú. Tvrdenie „nezávideniahodnej situácie“, do ktorej sa „žalobca dostal v rámci kolektívu za uplynulé štyri roky,“ žalobca v konaní ponechal v rovine tohto všeobecného tvrdenia.

Pokiaľ krajský súd vo svojom rozsudku dospel k záveru, že nie je možné žalobe žalobcu vyhovieť, je namieste jeho výrok vyhodnotiť ako vecne správny. Najvyšší súd nezistil žiadnu zo žalobcom namietaných väd, krajský súd na základe správneho posúdenia skutkového stavu veci dospel k správny právny záverom. Nevyhovujúc námietkam a výhradám žalobcu ako irelevantným, najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil (§ 219 OSP, § 250 ja ods. 3 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd v súlade s § 244 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k OSP. Neúspešnému žalobcovi na ich náhradu nevzniklo právo, pričom hoci úspešný, žalovaný zo zákona na túto právo nemá.

Napadnuté rozhodnutie, ako i jemu predchádzajúce prvostupňové správne rozhodnutie boli vydané v režime zákona o štátnej službe colníkov, ako aj zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinných do 31. decembra 2011. Následne, s účinnosťou od 01. januára 2012 došlo k zlúčeniu Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a Colného riaditeľstva Slovenskej republiky a vytvoreniu Finančnej správy Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu, že pre súdy v správnom súdnictve preskúmajajú zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov z hľadiska právneho stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho, najvyšší súd ponechal pôvodné označenie správnych orgánov a na vec aplikoval právne predpisy v ich znení, v akom mali byť na vec aplikované správnymi orgánmi.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.